

for længe siden. Det er i Grunden aldeles latterligt, at jeg ikke kan sidde her og ganske rolig samtale med en Mand i Kina, ja ikke alene tale med ham, men se ham, føle ham, lugte ham. Og saadan er det jo paa alle Omraader. Vi er syv Døgn om at naa fra Evropa til Amerika. Det er jo aldeles beskæmmende! Vi burde højst være syv Timer om det Stykke Vej. Vi burde med andre Ord kunne komme fra København til New York mellem Frokost og Middag. Først naar vi er naaet saa vidt, tager jeg min Hat af for Naturvidenskaben.“

Ogsaa Apotekeren holdt af at høre sig selv tale, skønt han gerne standsede midt i sine Sætninger, fordi han ikke vidste, hvad han vilde sige. Stationsforstanderen, en afskediget Officer, underholdt sig derimod mest med sit Glas, mens de to Købmænd var andægtige Tilhørere til de boglærde Herrens Udviklinger.

Per fandt ingen Behag i disse Sammenkomster og mødte kun sjelden. Til Bøstrup Præstegaard kunde han ikke komme hver Aften; dertil var Vejen for lang. Hans Hest skulde hvile, og det var saa sin egen Sag efter en anstrengende Dag at gaa de tre Fjerdingvej frem og tilbage i al Slags Vejr og Føre. Men hjemme hos ham selv var der ensomt og trist. Ganske vist havde han sine Bøger til at holde sig med Selskab, og til dem tyede han da ogsaa i de lange Aftener, som nu var nærvædt at overskride Dagen i Længde. Men rigtig Ro til at genoptage Arbejdet med sin Opfindelse fandt han foreløbig ikke; dertil færdedes hans Tanker for stundesløst frem og tilbage paa Vejen til Præstegaarden. Først naar han virkelig fik fæstet Bo og kunde høre Inger gaa og nynne omkring ham, vilde